

Zo reageerde Cito op mijn open brief

Zo, die [open brief](#) staat online. Om heel eerlijk te zijn was ik alweer vergeten dat ik die geschreven had. Totdat ik opeens een melding binnen kreeg: een mail van Cito. "Hoi Lisa, we lazen je blog en we zouden je heel graag uit willen nodigen voor een gesprek." Heel even dacht ik dat het een grap was, maar nee, het was echt. Ruim een week later stapte ik op de trein op weg naar Arnhem, de plek waar het allemaal gebeurt.

Eenmaal binnen in het enorme kantoorpand kon het gesprek beginnen. Ik zat oog in oog met de mensen die over mijn toekomst zullen beslissen en voor ik het wist had ik antwoord op al mijn vragen. In dit gesprek sprak ik met Paul van der Molen hij is Manager Onderzoek en Normering Unit Centrale Toetsen en Examens.

Leerlingen zijn geen nummers

In mijn blog stelde ik meerdere keren dat leerlingen nummers waren geworden. "Wij voelen dat niet zo", was het antwoord dat ik hierop kreeg. "Wanneer er gediscussieerd wordt over de n-term dan wordt er zeker in gedachten gehouden dat het gaat om echte leerlingen."

"Ik realiseer me vaak op zulke momenten dat een beslissing, van die ene tiende erbij, een groot verschil kan maken voor vele leerlingen die daardoor dan net wel zullen slagen." Uiteindelijk zijn de leerlingen toch wel nummers, bijvoorbeeld in de database. Maar daarbij wordt wel verteld dat op belangrijke momenten de examenkandidaten absoluut niet als nummers worden gezien.

Het examen is niet perfect

Mijn volgende punt was dat het examen echt niet perfect is. "Dat zien wij ook in," vertelt Paul. "Maar bij cruciale fouten, wordt er ook gecorrigeerd. Samen met onze opdrachtgever het CvTe (College voor Toetsen en Examens) proberen we echt om dingen recht te zetten of te repareren." Ook vertelt Paul daarbij dat docenten op meerdere manieren hierbij betrokken worden. Zo oordelen zij over de

moeilijkheidsgraad en geven feedback via de examenlijn en/of examenbesprekingen die kunnen leiden tot aanvulling op het correctievoorschrift. Een mooi voorbeeld hiervan zijn de bijeenkomsten die dit jaar worden gehouden een dag na afname van de vwo-examens Frans, scheikunde en Nederlands, waarbij

docenten het werk corrigeren aan de hand van een voorlopig correctievoorschrift en suggesties kunnen doen voor verbetering in het correctievoorschrift.

Leren van de fouten uit het verleden

En dan, het tijttekort bij de examens. De afgelopen jaren is het vaak genoeg voorgekomen dat leerlingen een examen niet binnen de vastgestelde tijd af konden krijgen. "Bij bepaalde vakken zien wij ook dat er sprake is van tijdnoed. Voornamelijk door de lange lappen tekst die in de examens staan. We zijn er echt mee bezig om vast te stellen wat we hier aan zouden kunnen doen."

Paul geeft mij op dit vlak dus groot gelijk. Zij zien zelf ook in dat dit een belangrijk discussiepunt is. Paul geeft ook aan dat zij proberen te leren van de 'fouten' die in het verleden gemaakt zijn.

Het examen is een trucje

Ook mijn punt over instinkers en trucjes kwam naar voren in het gesprek. "De examenmakers van de talen zien het maken van de examens ook als een soort leesstrategie" was het antwoord dat ik hierop kreeg. "Het voelt misschien als een kunstje, maar wij zijn van mening dat dit een goede manier is om een tekst tot je te nemen. We zien het niet als trucjes maar als vaardigheden."

Uiteindelijk gaat Cito zelf niet over de weging van het examen. Wel stellen zij vast dat de vorm van het examen aangepast wordt naar de vorm van het onderwijs. Dus pas wanneer de onderwijsvorm zal veranderen, zal het examen een enorme verandering doormaken. Uit dit gesprek kon ik in ieder geval afleiden dat Cito echt het beste met je voor heeft, ook zij willen het liefst dat je dat diploma gewoon binnensleept, en dat is best een geruststellende gedachte.

Mocht je nou nog meer willen weten over de examens en hoe deze in elkaar zitten dan kun je altijd nog [dit](#) filmpje bekijken.